

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/18338 en 07/18346 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 13 juli 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Voorts heeft appellante de Voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De staatssecretaris is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Gelet hierop, bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, als Voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

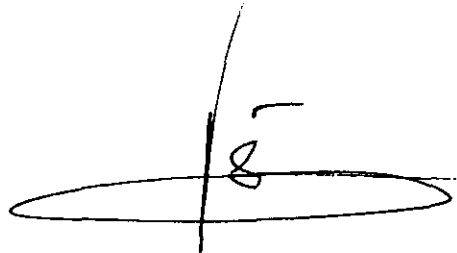
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 augustus 2007

480.

Verzonden: 22 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

sector bestuursrecht

voorzieningenrechter

regnr.:

Awb 07/18346 (voorlopige voorziening)

Awb 07/18338 (beroep)

UITSPRAAK

inzake:

geboren op

van Iraanse nationaliteit,

IND dossiernummer 0112.29.8010,

gemachtigde: mr. P.P.M. Mol, advocaat te Amersfoort,

verzoekster,

tegen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

vertegenwoordigd door mr. D. Schuldink, ambtenaar ten departemente,

verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 12 september 2006 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 27 april 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.2 Bij brief van 1 mei 2007 is daartegen beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 1 mei 2007 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist.
- 1.3 Het verzoek is ter zitting van 3 juli 2007 behandeld. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.
- 2.2 Op 17 maart 2003 is de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Vo 343/2003) in werking getreden. Vo 343/2003 is van toepassing op asielverzoeken die zijn ingediend vanaf 1 september 2003.
- 2.3 Ingevolge artikel 30, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag

regnr. Awb 07/18346 (voorlopige voorziening)
 Awb 07/18338 (beroep)

-2-

ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

- 2.4 Verzoekster wijst op het bepaalde in artikel 10, tweede lid, Vo 343/2003. Nadat zij in Nederland was uitgeprocedeerd is verzoekster op 21 januari 2005 naar het Verenigd Koninkrijk gegaan waar zij op 23 februari 2005 een asielverzoek heeft ingediend. Nadat haar asielverzoek in het Verenigd Koninkrijk was afgewezen is verzoekster op 11 maart 2006 naar Nederland teruggekeerd en verblijft sindsdien onafgebroken op Nederlands grondgebied. Verzoekster overlegt diverse stukken ter onderbouwing van haar verklaringen. Nu verzoekster sinds 11 maart 2006 in Nederland verblijft, is Nederland op grond van artikel 10, tweede lid, Vo 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielverzoek. Ten onrechte heeft verweerder in het voornemen overwogen dat het jarenlange verblijf van verzoekster in Nederland niet bepalend is voor de vaststelling van de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat.

De rechter volgt verzoekster niet in haar betoog. Artikel 10 Vo 343/2003 is slechts van toepassing in het geval sprake is van indiening van een asielverzoek volgend op illegale binnenkomst van het grondgebied van de lidstaten, en niet voor het geval zoals dat van verzoekster, waarin het bij één van de lidstaten - i.c. het Verenigd Koninkrijk - ingediende verzoek al in behandeling is genomen.

- 2.5 Verzoekster heeft aangevoerd dat zij al enkele jaren een vaste relatie heeft met de heer [naam] Bij beschikking van 7 december 2006 is hem met terugwerkende kracht, ingaande 25 november 2002, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend en vervolgens met ingang van 25 november 2005 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Verweerder stelt zich ten onrechte op het standpunt dat een beroep op artikel 7 Vo 343/2003 faalt omdat sprake is van terugname, nu in artikel 7 Vo 343/2003 in het geheel geen onderscheid wordt gemaakt tussen een terugname dan wel een overname situatie.

De rechter volgt verzoekster niet in haar betoog. Weliswaar volgt uit artikel 7 Vo 343/2003 niet dat een onderscheid wordt gemaakt tussen overname en terugname, echter uit het systeem van Vo 343/2003 volgt dat de artikelen uit hoofdstuk III van de Vo 343/2003, waaronder artikel 7, alleen van toepassing zijn in de situatie waarin sprake is van overname.

De verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 27 januari 2005 (JV 2005,194) kan verzoekster niet baten, nu geen sprake is van een aan de situatie van verzoekster gelijke situatie. Immers, in de aangehaalde uitspraak betrof het een niet begeleide minderjarige en had verweerder verzuld de Spaanse autoriteiten in kennis te stellen van de aanwezigheid van de moeder van deze minderjarige in Nederland, terwijl verweerder in de onderhavige procedure wel degelijk melding heeft gemaakt bij de Britse autoriteiten van de aanwezigheid van de partner van verzoekster in Nederland.

- 2.6 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, j° de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielverzoek te behandelen.
- 2.7 Verzoekster heeft in het kader van de aanwezigheid van haar partner in Nederland gewezen op paragraaf C1/2.4.2.3 Vc 2000, waarin is vermeld dat Nederland gebruik kan maken van de discretionaire bevoegdheid om de behandeling van een asielverzoek onverplicht aan zich te trekken als bedoeld in artikel 3, tweede lid, j° artikel 15, Vo 343/2003.

De rechter overweegt als volgt.

Op grond van artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire

regnr: Awb 07/18346 (voorlopige voorziening)
Awb 07/18338 (beroep)

-3-

gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

In C1/2.4.2.3 Vc 2000 is vermeld dat hereniging van gezinsleden en andere afhankelijke familieleden in de zin van Vo 343/2003 alleen van toepassing is op asielzoekers. Voorts blijkt uit dit beleid dat er in een andere lidstaat nog geen beslissing op het asielverzoek van de betrokken asielzoeker mag zijn genomen. De rechter is van oordeel dat gelet op het doel en de strekking van Vo 343/2003 dit beleid niet als onredelijk kan worden aangemerkt.

Nu het Verenigd Koninkrijk reeds een beslissing heeft genomen op het asielverzoek van verzoekster behoefde verweerder naar het oordeel van de rechter, gelet op het vorenstaande, geen aanleiding te zien om de behandeling van het asielverzoek van verzoekster op grond van artikel 3, tweede lid, j° artikel 15 Vo 343/2003 aan zich te trekken.

- 2.8 Subsidiair heeft verzoekster aangevoerd dat de reden voor haar nieuwe asielverzoek in Nederland te maken heeft met haar bekering tot het christelijk geloof. Het Verenigd Koninkrijk legt het Vluchtelingenverdrag ten aanzien van aanvragen van Iraanse christenen beperkt uit dan Nederland. Verzoekster heeft in dit verband gewezen op de uitspraak van deze rechtbank van 10 augustus 1999, JV 1999,247, alsmede de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 7 maart 2000, JV 2000,103, inzake *vs. United Kingdom*. Overdracht van verzoekster aan het Verenigd Koninkrijk komt dan ook mogelijk in botsing met het refoulementverbod van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder gaat in het besluit niet in op de aangevoerde argumentatie en volstaat met een verwijzing naar het voornemen. Het besluit is op dit punt dan ook onvoldoende gemotiveerd.

De rechter stelt voorop dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar stelling dat het besluit onvoldoende is gemotiveerd. Reeds in het voornemen is verweerder ingegaan op de door verzoekster naar voren gebrachte argumenten om niet aan het Verenigd Koninkrijk te worden overgedragen. Gelet op het navolgende heeft verweerder in de bestreden beschikking terecht overwogen dat hetgeen in de zienswijze is aangevoerd niet tot een ander oordeel kan leiden dan verwoord in het voornemen, zodat verweerder met een verwijzing naar dit voornemen heeft kunnen volstaan.

Conform hetgeen is overwogen in het door verzoekster aangehaalde arrest van het EHRM van 7 maart 2000, JV 2000, 103, mag er in zijn algemeenheid van worden uitgegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Uit het arrest volgt niet dat de overdragende lidstaat zonder meer een op de concrete zaak toegespitst onderzoek dient te verrichten teneinde uit te sluiten dat er sprake zal zijn van een indirecte schending van artikel 3 EVRM. In het arrest, alsmede in de door verzoekster aangehaalde uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats, wordt nog immer uitgegaan van de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij echter de mogelijkheid van uitzonderingen op deze hoofdregel open wordt gelaten. Hierbij is het in de eerste plaats aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat in zijn specifieke geval sprake is van een uitzondering op de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekster is hierin niet geslaagd. De omstandigheid dat mogelijk sprake is (geweest) van een verschil in verwijderingsbeleid vormt geen concrete aanwijzing dat het Verenigd Koninkrijk de verdragsverplichtingen ten opzichte van verzoekster niet nakomt. Verzoekster heeft ook overigens niet aannemelijk gemaakt dat sprake zou zijn van niet-naleving door het Verenigd Koninkrijk van het EVRM, dan wel het Vluchtelingenverdrag.

regnr. Awb 07/18346 (voorlopige voorziening)
Awb 07/18338 (beroep)

-4-

- 2.9 Meer subsidiair verzoekt verzoekster verweerder om haar asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 hier te lande te behandelen. Verzoekster wijst hierbij op het feit dat zij inmiddels al 5 jaar in Nederland woont, met onderbreking van de tijd dat zij in het Verenigd Koninkrijk was. Haar verloofde en vrienden wonen in Nederland en zij geniet hier de bescherming van de kerk waar zij altijd naar toe gaat. Bovendien volgt zij een opleiding tot administratief medewerkster. De verwijzing in het besluit naar het voornemen is niet voldoende aangezien daarin met name wordt ingegaan op haar relatie met haar verloofde en niet op de overige naar voren gebrachte elementen.

De rechter is, gelet op hetgeen verweerder in de bestreden beschikking heeft overwogen, van oordeel dat verweerder, hoewel de door verzoekster naar voren gebrachte elementen niet specifiek in de beschikking zijn genoemd, wel degelijk de door verzoekster in het kader van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 naar voren gebrachte elementen bij de beoordeling heeft betrokken. Niet is gebleken dat de overwegingen van verweerder onredelijk of onjuist zouden zijn, te meer nu verzoekster door haar tussentijdse vertrek naar het Verenigd Koninkrijk zelf heeft bijgedragen aan het ontstaan van de situatie.

- 2.10 Gelet op het voorgaande dient het verzoek afgewezen te worden. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.
- 2.11 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

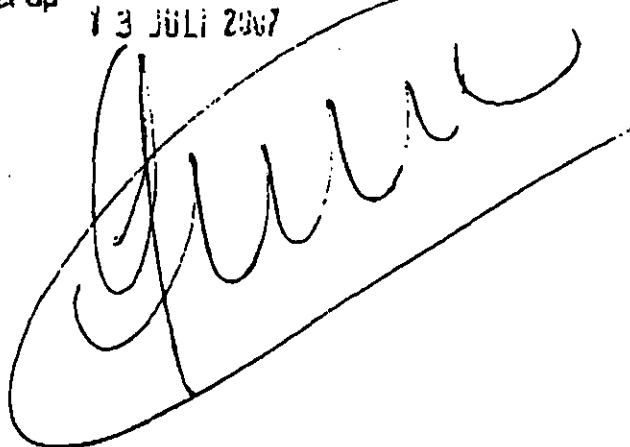
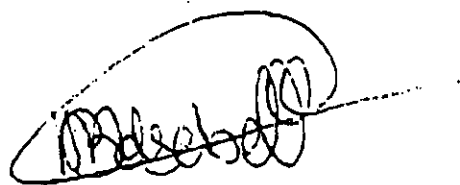
3 BESLISSING

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep, geregistreerd onder Awb 07/18338 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Steendijk en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.H.B. Bokseveld als griffier op

13 JULI 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 8:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

9 JULI 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

VAN DEN AKKER & MOL ADVOCATEN

mw mr A.P. van den Akker
mr P. P. M. Mol

Joh. Bosboomstraat 23
3817 DP Amersfoort

correspondentie:
postbus 23
3800 AA Amersfoort

telefoon 033 - 465 36 33
telefax 033 - 465 42 45

Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
(hoger beroep Vreemdelingenzaken)

Fax: 070 - 365 13 80

Amersfoort : 7 augustus 2007

Uw referentie :

Awb nr. : 07 / 18338 (beroep) & 07 / 18346 (voorlopige voorziening)

IND-nr. : 0112-29-8010

Ons kenmerk : PP/8796

3557-A

HOGER BEROEPSCHRIFT van

verblijvende te AZC Leusden,
geboren op
van Iraanse nationaliteit,

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0.7 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	13
BEHANDELD: DO:	PAR:

die in deze zaak woonplaats kiest te Amersfoort aan de Joh. Bosboomstraat no. 23 (Postbus 23, 3800 AA) op het kantoor van advocaat en procureur mr P.P.M. Mol, die hierbij verklaart bepaaldelijk door zijn bovengenoemde cliënte te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift en verzoekschrift voorlopige voorzieningen en als gevolmachtigde zal optreden met het recht van vervanging.

(Het griffiegeld kan in deze zaak worden afgeboekt van het rekening-courant nummer van mijn kantoor)

Clïente komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle, van 13 juli 2007, verzonden op 13 juli 2007, Awb-nummer: 07/18338 (beroep) & 07/18346 (voorlopige voorziening), waarvan bijgaand een kopie wordt overgelegd. Bijlage
In deze uitspraak wordt het beroep dat appellante op 1 mei 2007 had ingesteld tegen het afwijzende besluit van de IND van 27 april 2007 door de rechtbank ongegrond verklaard. Tevens wordt het verzoekschrift voorlopige voorzieningen dat door appellante eveneens op 1 mei 2007 was ingediend afgewezen.

Achtergrond

Appellante diende op 29 december 2001 in Nederland een asielaanvraag in. Aan deze procedure kwam een einde op 2 juli 2003 toen de rechtbank haar beroep ongegrond verklaarde.

In februari 2005 reisde appellante van Nederland naar Engeland waar zij op 23 februari 2005 een asielverzoek indiende.

Nadat haar aanvraag door de Engelse autoriteiten was afgewezen, reisde zij op 11 maart 2006 weer terug naar Nederland.

Op 12 september 2006 diende zij in Ter Apel een nieuw asielverzoek in.

Op 6 februari 2007 bracht de IND een Voornemen uit waarin zij zich op het standpunt stelde dat niet Nederland maar Engeland verantwoordelijk is voor de behandeling van appellante's asielverzoek.

In haar Zienswijze van 14 februari 2007 bestreed appellante dit standpunt.

Op 15 februari 2007 vroeg de IND aan de Engelse autoriteiten om terugname van appellante.

Op 26 februari 2007 lieten de Engelse autoriteiten de IND weten de claim op grond van artikel 16 (1) onder e van de Dublin Verordening 343/2003 te accepteren.

Bij besluit d.d. 27 april 2007 wees de IND de asielaanvraag vervolgens af. Het daartegen op 1 mei 2007 door appellante ingestelde beroep werd door de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats te Zwolle, op 13 juli 2007 ongegrond verklaard. Tevens werd haar verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen. Tegen deze uitspraak richt zich dit hoger beroepschrift.

Appellante overlegt hierbij een kopie van:

- de aanvullende gronden op het beroepschrift d.d. 23 mei 2007; Bijlage
- pleitnotities d.d. 3 juli 2007. Bijlage

Zij verzoekt uw Afdeling bestuursrechtspraak om de inhoud van deze stukken en tevens van al hetgeen door haar dan wel namens haar in eerdere aanleg naar voren is gebracht als volledig herhaald en ingelast te beschouwen in dit hoger beroepschrift. Bijlagen

Grief I

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 (tweede alinea), naar aanleiding van appellante's betoog dat Nederland en niet Engeland verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag, overwogen:

"De rechter volgt verzoekster niet in haar betoog. Weliswaar volgt uit artikel 7 Vo 343/2003 niet dat een onderscheid wordt gemaakt tussen overname en terugname, echter uit het systeem van

Vo 343/2003 volgt dat de artikelen uit hoofdstuk III van de Vo 343/2003, waaronder artikel 7, alleen van toepassing zijn in de situatie waarin sprake is van overname".

Toelichting

Appellante heeft in haar Zienswijze van 14 februari 2007 en in de aanvullende gronden op het beroepschrift van 23 mei 2007 gewezen op het feit dat zij al enkele jaren een vaste relatie heeft met de heer afkomstig uit Irak en wonende te

Bij beschikking d.d. 7 december 2006 is hem met terugwerkende kracht ingaande 25 november 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend en vervolgens met ingang van 25 november 2005 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Appellante heeft in het beroepschrift gewezen op artikel 7 van de Verordening (EG) 343/2003 waarin wordt bepaald:

"Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen".

Uit zowel de tekst van het genoemde artikel als uit het systeem van deze Verordening blijkt volgens appellante, in tegenstelling tot hetgeen de rechtbank stelt, dat er in het geheel geen onderscheid wordt gemaakt tussen een terugname dan wel overname situatie. Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek wordt volgens de Verordening bepaald aan de hand van de artikelen 5 tot en met 14 van deze Verordening, waarbij de criteria gelden in de volgorde waarin zij worden genoemd.

De lezing van de rechtbank is volgens appellante niet alleen in strijd met de tekst van artikel 7 maar ook met het systeem van de Verordening 343/2003. Zij wijst daarbij op artikel 16 ingevolge waarvan eerst de verantwoordelijkheidsvraag dient te worden beantwoord (aan de hand van de artikelen 5 tot en met 14) en waarin vervolgens de verantwoordelijke lidstaat wordt verplicht om tot overname (artikel 16, lid 1 onder a) dan wel terugname (artikel 16, lid 1 onder c, d dan wel e) over te gaan.

De rechtbank heeft dit miskent.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank de verwijzing van appellante naar de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 27 januari 2005 (JV 2005, 194) gepareerd door te stellen dat deze verwijzing appellante niet kan baten, "nu geen sprake is van een vergelijkbare situatie. Immers, (...) verweerder heeft in de onderhavige procedure wel degelijk melding gemaakt bij de Britse autoriteiten van de aanwezigheid van de partner van verzoekster in Nederland".

Toelichting

Voorzover appellante in het dossier heeft kunnen nagaan heeft de rechtbank zich in haar oordeel slechts kunnen baseren op een enkele daarover door de IND gemaakte opmerking, en wel in het op 15 februari 2007 aan de Britse autoriteiten verzonden e-mail bericht (IND dossier, stuk 50), waarin wordt gesteld: "The person concerned stated that she returned to the Netherlands in order to stay with her boyfriend".

Appellante is van mening dat de IND de Engelse autoriteiten hiermee onvolledig heeft ingelicht. Immers, de IND had er aan toe behoren te voegen dat de *boyfriend* de vaste partner van appellante is die in Nederland is toegelaten als vluchteling. Deze laatste toevoeging is immers essentieel met het oog op het bepaalde in artikel 7 van de Dublin Verordening.

Dit geldt temeer nu uit de tekst van de Vreemdelingen-circulaire 2000, hoofdstuk C1/2.3.5, blijkt dat artikel 7 van de Dublin Verordening in Nederland verruimd wordt toegepast, "in die zin dat hieronder wordt verstaan de vreemdeling die in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b, c of d, Vw".

De rechtbank had haar overweging in 2.5, zoals hierboven in Grief 2 geformuleerd, redelijkerwijs niet op deze mededeling van de IND aan de Engelse autoriteiten behoren te baseren.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.9 (tweede alinea) van de aangevallen uitspraak overwogen: "De rechter is, gelet op hetgeen verweerder in de bestreden beschikking heeft overwogen, van oordeel dat verweerder, hoewel de door verzoekster naar voren gebrachte elementen niet specifiek in de beschikking zijn genoemd, wel degelijk de door verzoekster in het kader van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 naar voren gebrachte elementen bij de beoordeling heeft betrokken".

Toelichting

Appellante heeft de IND (*meer subsidiair*) verzocht om haar asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 hier te lande te behandelen. Verzoekster heeft daarbij gewezen op een aantal elementen die de IND naar haar mening bij de beoordeling diende te betrekken, onder andere het feit dat zij inmiddels al 5 jaar in Nederland woont, haar verloofde en vrienden hier wonen en zij hier de bescherming geniet van de kerk waar zij altijd naar toegaat (zie onder andere haar Zienswijze, pagina 4).

In het besluit van 27 april 2007 heeft de IND dit 'meer subsidiaire' verzoek impliciet afgewezen door naar de overwegingen daarover in het Voornemen te verwijzen. Echter, daarin wordt enkel ingegaan op haar relatie met de heer _____ en niet op de overige door haar genoemde elementen. Appellante heeft de rechtbank op dit motiveringsgebrek gewezen in de aanvullende gronden op het beroepsschrift (zie pagina 5, de laatste twee alinea's).

Nu uit de beschikking in het geheel niet blijkt dat de hierboven bedoelde elementen door de IND bij de motivering daarvan zijn betrokken -- hetgeen door de rechtbank ook in rechtsoverweging

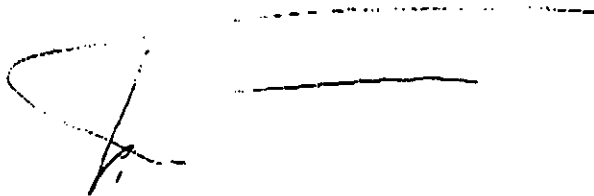
2.9 wordt erkend -- is de rechtbank op grond van deze beschikking onmogelijk tot het oordeel kunnen komen dat deze elementen wél bij dit besluit zijn betrokken.

De rechtbank heeft daarmee de motivering die de IND aan de beschikking ten grondslag heeft gelegd ten onrechte zelf aangevuld en daarmee het in artikel 8:69 Awb voorgeschreven toetsingskader verlaten.

Conclusie:

Appellante concludeert tot gegronde verklaring van het hoger beroepschrift en vernietiging van de bestreden uitspraak;

met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

mr P.P.M. Mol
advocaat-gemachtigde